blive nødvendigt i Fremtiden, saafremt det lykkes at stifte Kredse indenfor de fleste Kommuner, at skabe endnu et Organisationsled, nemlig Folketingskredsleddet. Vi saa allerede ved sidste Valgmandsvalg, hvor nødvendig det var at have en Repræsentant for D. K. i hver Folketingskreds, hvor jo Valget af Valgmændene foregaar, og hvor næsten uoverkommeligt det var for Formanden i „Landstingsudvalget" at virke paa de Steder, hvor hendes Navn ikke var kendt. Faar vi i Fremtiden ogsaa Repræsentanter for Folketingskredsene, da vil D. K.s Landstingsudvalg naturlig komme til at bestaa af Distriktsformændene indenfor Landstingskredsen og samtlige Repræsentanter for Folketingskredsene. — Følgen af, at Kvinderne er blevne politiske Borgere vil da for D. K. blive den, at det organiserer sig ogsaa med de politiske Valg for Øje for at staa bedre rustet til at faa Kvinder indvalgt og dermed Valgretten gjort frugtbringende for Kvindesagen.

Jeg er saa ganske enig med Elisa Petersen i, at D. K. maa vokse sig større; jeg kunde blot ønske, at de Kvinder, som er besjælet af dette Ønske, vilde omsætte det lidt mere i Handling, en Tilfældet oftest er, og ikke nøjes med at bringe Kvindesagen frem paa deres Partimøder, men anvende ogsaa nogen Tid og Energi paa at finde Muligheder frem for nye Kredsdannelser og selv tage Stav i Haand og gaa ud for at danne disse Kredse. Hensigten med Distriktsordningen var jo bl. a. at fremme Kredsdannelsen, men her har Distriktsstyrelserne afgjort svigtet deres Opgave.

Vejen til at gøre Kvindevalgretten frugtbringende for Kvindesagen er da først og fremmest: Agitation for flere Medlemmer indenfor den enkelte Kreds og for flere Kredse, dernæst: Organisation efter politiske Linier, først i *Kommunegrupper* indenfor den enkelte Kommunekreds af D. K., den, vi kan kalde Urkredsen; dernæst *Folketingskredsgrupper* indenfor det næste Led af D. K.s Organisation, som skulde omfatte samtlige Kredse i Folketingskredsen, og endelig i *Distriktsgrupper*, omfattende samtlige Folketingskredsgrupper indenfor det enkelte Distrikt. Herved vil Vejen være banet for disse Grupperinger til at træde i Samarbejde forud for et Valgmandsvalg, og hvis der er Tale om en Landsaktion af Kvinder indenfor de enkelte Partier, f. Eks. hvor det drejer sig om et principielt Kvindespørgsmaal, da er Vejen ogsaa gennem D. K.s Distrikter banet for en Landsgruppering.

Jeg ved, at i de fleste Øren vil dette endnu lyde som Fremtidsmusik, den man plejer at affærdige som Fantasteri. Min Grupperingstanke blev jo ogsaa i sin første beskedne Form mødt med Vantro, men vor Landstingsaktion beviste Ønskeligheden af, at en saadan Gruppering allerede havde fundet Sted ikke blot som nu i nogle enkelte Kredse, men i alle Kredse.

Det turde fremgaa heraf, at jeg ikke ønsker at holde Kvinderne udenfor Partierne, som der er sagt, men jeg ønsker at give Partierne, hvad deres er og Kvindesagen, hvad dens er, og jeg tror, at den politiske Gruppering indenfor D. K.s forskellige Organisationsled er en Vej, der var værd at prøve for at gøre Ret og Skel til begge Sider.

Forskellen imellem Elisa Petersens Standpunkt og mit er ikke, som hun sagde paa Aalborgmødet, at hun lægger Skylden for vore Nederlag paa os selv, mens jeg lægger den paa Mændene alene. Jeg har aldrig skaanet nogen Kvinde, hvor jeg fandt hende ifærd med at forfuske, forvrøvle og forraade Kvindesagen, i saa Fald havde jeg ikke Aar efter Aar været stævnet for Fællesmødernes Skranke som Redaktør. Men naar jeg heller ikke har skaanet Mændene, saa er det, fordi jeg ved, at bag mange Kvinder, som forraader Kvindesagen, staar der Mænd. Nej, Forskellen mellem Elisa Petersen og mig er, at hun alene vil den indirekte Vejs Taktik, det *lukkede Vizirs:* D. K. skal kun virke ved et Underhaandsarbejde gennem Kvinderne i Pertierne, medens jeg *tillige* vil den direkte Vejs, *det aabne Vizirs:* D. K.s Røst skal samtidig med at den lyder gennem Partiernes Kvinder ogsaa lyde udenfor Partierne gennem Organisationen som samtlige Kvinders Røst. I hendes Øjne er D. K. partipolitisk set en udenforstaaende Forening i mine Øjne er det og skal være en Forening, som har sin Part i alle Partier, fordi dens Sag staar paa alle Partiers Programmer.

Og netop derfor behøver D. K. ikke efter min Mening at smugle sine Krav ind ad Bagdøre uden selv at lægge Navn til, heller ikke at smugle de Kvinder ind, vi ønsker valgt, ved at lade deres Navne gaa fra Mund til Mund som i en Hviskeleg, uden selv offentlig at nævne Navnene.

Nej, just fordi D. K. har afstaaet fra ethvert Forsøg paa selv at sætte Kvinder ind paa Rigsdagen, — hvad der historisk og teoretisk havde været rigtigt, men praktisk urigtigt, fordi mange Kvinder allerede tilhørte Partierne, før de fik Valgretten — just derfor bør D. K. føre en indgaaende Kontrol med, hvorledes Kvindesagen varetages indenfor Partierne, og hvilke Kvinder, der sættes til at varetage den der.

Fredericiataktiken var et Forsøg herpaa, et umodent og daarligt underbygget Forsøg ganske vist, men et Fingerpeg i den rigtige Retning. Partierne tog os det ilde op — ak, der er saa meget, de har taget os ilde op, til en Begyndelse, men efterhaanden vænnet sig til og sluttelig bifaldet. De vil ogsaa ende med at bifalde Fredericiataktiken, naar vi har gentaget den nogle Gange. Men løber vi nu med det samme fra vore Skanser, vil de ikke regne med os i Fremtiden, og møder de os paa deres Vej forklædt som Partifælle og med lukket Vizir, da vilde de foragte os — og med Rette.

Ja — disse og lignende Tanker var det altsaa, jeg vilde have fremsat paa Aalborgmødet, nu fremsætter jeg dem her i Haab om, at en eller anden kunde faa Lyst til at tænke nærmere derover og ønske hele Punktet om Fremtidstaktiken taget op igen til nærmere Drøftelse. *Gyrithe Lemche.*